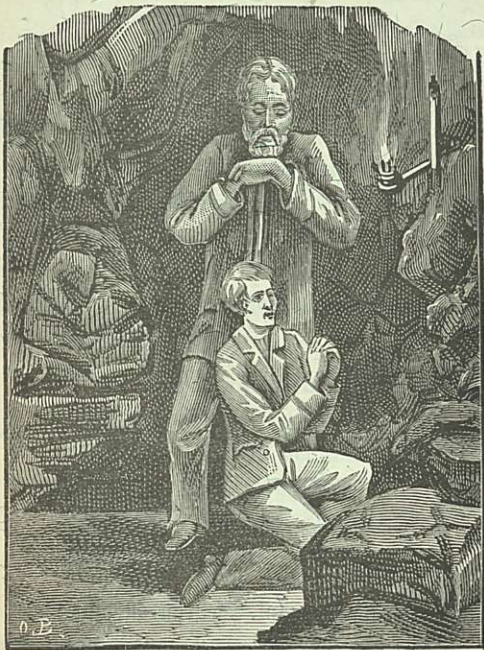

Le a 5.

Pieni Aarre-aitta.

Opettavaisia kertomuksia lapsille.

III.

O.E.

Sortavalan kirjainosto 1904

Sortavalan Ewank. Seuran kustantama.

Sortavalan kirjapainossa, 1894.

Kirkko nuoressa.

Suomentanut

Shm.

Sillä ajalla vastasi Jeesus ja sanoi: minä kiitän sinua Isä, taivaan ja maan Herra, ettäs olet kätkenyt nämät wiisailta ja toimellisilta ja olet ne ilmoittanut pienille. Toisin, Isä, sillä niin oli sinun hyvä tahtos. (Matt. 11, 25. 26).

Kun wiikkokauden ahkeraan työskentelee ja puuhisjansa wäsyhy, silloin tuntuu jokseenkin hywältä ja wirtistävältä Herran lepopäivä ynnä sen tuottama rauha. Myöskin te, rakkaat lapset, voitte laskea lauwantai=ehtoona koululauffunne kirjoineen syrjään ja laulaa iloisina:

Ja päivä kaikista armahin,
On sunnuntai meille rakkahin.
Meit' kellojen hely herättää
Ja äidin wirsi se helähtää:
Taas Herra armaan päiväns soi,
Se lewon, rauhan meillen toi.

Mutta kristittyinä meidän myös pitää tietämän, ett'emme juinkaan ajattelemattomassa emmekä hui-

fentelewasja joutilaisuudessa saa tätä Jumalan lepöpäivää wietää, waan ainoastaan sellaisissa töissä, jotka totisesti eroawat työpäiwien toimista, töissä, jotka eiwät waadi mitään ruumiin woimien ponnistusta, waan kuitenkin owat pelkkää hyötyä ja wirkistystä tuottawia. Työt sielumme terweydeksi tahi lähimmäisemme auttamiseksi, jos niin waaditaan, owat luwallisia Jumalan juhlapäiwänäkin. Te, rakkaat lapset, ollette ehkä onnelliset aiken wiikkoa saada koulua käydä ja oppia Jumalan sanaa ja paljon muuta hyödyllistä. Useimmilla lapsilla sitä wastoin ei ole tätä onnea. Englannissa esim. löytyy suuria tehtaita ja muita lukemattomien käsiwarrien käyttämiä laitoksia, joissa lastenkin täytyy olla apuna ansaitakseen leipää ei ainoastaan itselleen, waan usein ja suureksi osaksi wanhemmilleen. Oi, nämä lapset tuntawat wähän tahi eiwät ollenkaan hurstasta ja surutonta lapsen elämää, nuoruuden hauskoja leiffejä, kiipeämistä ja waelluksia wuorilla ja laaksoissa; heidän täytyy jo nuoruudessaan kuormaa kantaa ja otansa hiesjä syödä leipäänsä.

Suitenkin noiden pienten työmiesten joukossa löytyy monta onnellista nuorta olentoa, jotka wetä-

wät wertoja useille herras- ja ruhtinaslapsillekin. Tiedättekö, mistä se tulee? Etkää ajatelko: he eivät ole mihinkään parempaan tottuneet. Eipä niin, waan yhtä hywin, kuin tekin, kaipaawat he nuoruuden leikkejä; heidänkin suonisjansa wirtaa aiwan samoin kiihkeä weri mielellään antaumaan hauskojen huwien waltaan; mutta heille waan harwoin tahi ei ollenkaan anneta wapaita aifoja wirtistytseeseen: ainoastaan sunnuntai on heidän omanja!

Englannisja kuitenkin samalla löytyy suuri joukko ihmisiä, jotka sydämessänsä muistawat työwäen lapsiain ja heidän hyväksensä waiwaa näkewät hankkiessaan nuorille työmiehille heidän elämänsä synkkyhdesjä tilaisuutta saada ihailta ewankeliumin lohduttawaa waloa ja johdattaakseen wäsyneitä pienokaijia oikeaan lepopäiwän rauhaan. Se tapahtuu niin sanotuisja sunnuntaihouluisja. Näitä eivät oikeastaan pidä mitkään wakinaijet kouluopettajat, waan muut henkilöt. Näjityöläijet, taiteilijat, kauppiaat, wälistä aatelisetkin ja muut ylhäijet herrat owat näisjä houluisja wapaa-ehtoijina opettajina, ja niihin myös on jokaisella lapsella wapaa pääsy. Muutamassa Englannin itäisimmäsja maakunnassa, jossa on useita tehtaita, autautui eräs hurs-

kas kirjainpainaaja ottamaan osaa sunnuntai-koulun ope-
 tukseen ja pyhitti näin osan sunnuntaista Herran pal-
 welukseen, eshyneitä lampaita siten kootakseen ja oi-
 kean paimenen huostaan johdattaakseen. Suuren ilon
 walmisti tämä pyhäpäivän toimi nuorelle miehelle.
 Hän halusi oikein tarkoin oppia tuntemaan oppi-
 laansa; hän keskustelikin sentähden wälistä heidän
 kunkin kanssa erikseen. Ja tämäkään ei vielä opet-
 taja tarpeeksi tyhdyttänyt, waan hän käwi vielä
 sen lisäksi heidän kunkin kodissansa oppilaitansa ter-
 wehtimässä. Hän tiesi, että näille lapsiraukoille
 yhtä hywin, kuin heidän köyhille wanhemmilleenkin
 oli mieleistä, että joku korkeampisäätyinen astui hei-
 dän matalaan ja kurjaan majaan ystämällisesti
 ja osaa ottawasti keskustelemaan. Kunkin kotona
 saattaa myöskin parhaiten nähdä josko lapset Su-
 malan sanan opetusta oikein wiljelewät ja josko he
 kuuliaisuudella ja ahkeruudella Kristuksen oppia
 kaunistawat. Meidän hurstas kirjainpainajamme ty-
 hyi jokaiselta lapselta, missä he asuiwat ja merkit-
 sen sitte taskukirjaansa, wuoroonsa heidän kunkin
 luonaan sitte käydäkseen. Niin oli muiden joukossa
 eräskin poika, joka wastasi opettajansa tiedustukseen
 hänen ajunnostaan: „Di, rakas herra, minua ette

kuitenkaan löydä, minä asun maan alla, eräässä suuressa mustassa luolassa, josta ainoastaan sunnuntaihin pääsen pois.

Miten luulette tuon köyhän pojan viikkokautensa viettäneen? Varmaankaan ei missään wanfilassa; silloin hän ei sunnuntaihin itsestänsä kouluun tullisi Jumalan sanaa oppimaan. Hän vietti päiväkaudet yhdesä niistä monesta kivihiilikaiwoffiista, joita oli sen kaupungin lähellä, missä hänen rakas opettajansa sunnuntaihin kokoji lapset ympärilleen.

Eikö ole totta, että jos teidän joku talwinen juhlapäivä, esim. joulukuu täytyisi viettää kylmässä tuuressa, niin kylmästyttäisi teitä pian kauneinkin leikkikalu. Mutta lämpöisessä, hausassa tuuressa te viihdytte hyvin. Meillä lämmitetään huoneet puilla, mutta Englannissa kivihiilillä. Rakas Jumala on kaikki warsin nerokkaasti järjestänyt eikä ainoastaan wuoria metjillä ja polttopuilla warustanut, waan myös rikkaat warastot polttoaineita koonnut maan syvyyteen. Näin on asian laita erittäinkin Englannissa. Siellä on puu harwinaista sekä kallista; kivihiilet sen sijaan ovat huokeampia ja niitä yleensä käytetäänkin polttoaineina. Rikkaat sekä köyhät lämmitävät kivihiilillä. Niitä noste-

taan Englannissa vuosittain noin 150 miljoonaa centneriä maan syvyydestä ylä-ilmoihin; sadat tuhannet ihmiset työskentelevät näissä puuhissa syvien kaimokkien pohjalla. Meidän pieni sunnuntaihoululaisemmekin oli työssä muutamassa kiwihiilikaimoksesta ja pysyi pimeässä syvyydessä maan sisällä koko viikon läpeensä.

Hänen opettajansa vastasi hänelle: „Se, että sinä olet kelet maan pöyryssä, ei laisinkaan estä minua pistäymästä kerran luonasi kun tilaisuutta tulee.“ Hurstas kirjainpainaja merkitse tarffaan oppilaansa ojoittaman kaimoksen.

Sanasta toimeen. Kun hänen jätte kerran täytyi odottaa kaimospaikan läheisyydestä ohi kulkewaa postivaunua, johtui hänelle mieleen maan syvyydessä olewa oppilaansa, ja hän päätti jäljellä olevat 3 tahi 4 odotustuntia käyttää hyväkseen pistäymällä siellä alhaalla. Hän meni kaimokselle, laskeutui jätä warten olewassa korissa alas ja löysi, rotkon syvyyteen päästyään, muutamia pikisoihtujen walossa työskentelewii miehiä. Hän ilmoitti halunsa käydä kaimoslaitoksia katselemassa. Muutamata työmies wihelsi ja tuossa tuokiossa wikkaisi eri suunnilta ja pimeistä loferoista esiin puoli-alas-

tomia, kivihiilen neekereiksi mustuttamia poikia muu-
kalaiستا ohjaamaan. Äkkiä kuitenkin muutama heistä
päästi ystävällisen filjahduksen, tarttui opettajansa
käsiin ja huusi: „Di, herrani, te tulitte todellakin!
Kuinka hyvä te kuitenkin olette! Minä tahdon teitä
johdattaa! En koskaan voinut uskoa, että te tuli-
sitte minun luokseni!“

Hän otti lampun, kiipesi edellä käytävältä käy-
tävälle ja huusi vähä väliin nuorelle miehelle:
„tulkaa, tulkaa tästä!“ Mutta kirjainpainaja huo-
mautti hänelle, ett'ei hän ollut niin perehtynyt näi-
hin himmeihin, maan-alaisiin maailmoihin, kuin
kivihiilityön tekijät, eikä sentähden voinut niin no-
peaan häntä seurata. Poika kuljettikin häntä sitte
suurimmalla varovaisuudella siten, että hän jokai-
sessä epätasaisessa paikassa valaisi lampullansa aiwan
pohjaa myöten ja wei hänet siten jyrkkiä käytäviä
myöten kairoso=alan etäisimpään peruffaan. Kun
he sitte joutuivat muutaman käytävän suulle, sa-
noi poika: „tässä teidän täytyy harpata, herrani!“
ja jamaassa silmänräpäyksessä hän hävisi lamppui-
neen pimeään aulfoon. Opettaja seurasi häntä ja
huomasi, ympärilleen katsoessaan, olevansa jonkul-

laisessa nelisnurkkaisessa salissa, jossa kivihiilimöhkäläitä oli asetettu wieretysten istuimiksi.

„Täällä, hyvä herra“, sanoi poika, „on meidän rukoushuoneemme; tänne minä tahdoin tuoda sin teidät. Täällä meitä ei kenkään häiritse ja täällä minä saatan teille kertoa paljo, joita koulussa toisten lasten läsnä en töhdi sanoa; nyt, kun olette luokseni tulleet, tahdon teille kertoa kaikki. Soitakuita kuukausia sitte sanoitte te meille kerran, että meidän pitää niille, jotka meidän luona ovat, hyvää tekemän ja kertoman heille Wapahtajasta. En ymmärtänyt sanojanne täydellisesti ja kun ei minulla täällä ketään ollut, jolta olisin voinut saada tarkempaa johdatusta, niin ajattelin: ehkä parhaiten opin sitä ymmärtämään, jos kerran itsekin koetan tehdä, mitä sanoitte. Sen jälkeen kerroin toisille kaimospojille] tahtowani heille puhua Wapahtajasta ja sanoa vielä senkin, mitä minä olen teidän luonanne sunnuntai-koulussa oppinut. He tyytyivät minun tarjoukseeni ja tulivat. Tämän paikan olemme sitte kokouspaikaksemme järjestäneet. Quin heille sitte Uudesta Testamentistani, kerroin heille myös selityksen, jonka sunnuntai-koulussa kuulin, ja päätin rukouksella. Myöskin puhuin tovereilleni, että hei-

dän on Jumalaa rukoileminen, jotta Hän opettaisi heille rukouksia. Nyt olemme huomanneet, että kuta enemmän olemme rukousta harjoittaneet ja Jumalan sanaa lufeneet, sitä tarkemmin sen ymmärrämme.“

Tuo puhelias pienokainen kertoi vielä joukon yksityisfeikkoja, jotka olivat fangen ilahduttawia.

Kun opettaja fitte juuri walmistaufi pois lähtöön ja aifoi astua ulos aukofsta, joka toimitti owen wirtfaa tässä Jumalan huoneessa, pidätti poika häntä käsiwarresta ja fanoi: „Katsokaa, tässä on meidän uhriarffumme lähetyksen hywäksfi. Rukoilufuamme panee jokainen roponfa tähän säästöön!“ Tämä uhriarffu oli kuitenkin waan yksinfertainen lofero, jonka poikafet olivat kivihiilimöhkäleesefi kaitwertaneet, mikä fitte muodofsti wälifefinän rukoufshuoneessa.

„Mutta,“ kysyi opettaja, „kuinka faatatte rahat fäilyttää tällaisessa loukofsa? Ne woidaan teiltä warastaa, rafas lapseni!“ „Ei niitä kukaan warasta,“ fanoi poika warfin lapsellifefsti. „Tämä rahahan kuuluu Herralle; kammottaahan jokaišta fiihen kofkea. Kun loukko on täyji, tyhjennämme sen ja wiemme säästön lähetyfseuralle. Olemme sen

jo kerran tyhjentäneet, jolloin siinä oli 12 schillingiä", s. o. toistakymmentä markkaa.

Täynnä kiitosta Herraa kohtaan palasi firjanpainaja taas takaisin maailmaan, jota auringon loisto valaisee, ja ylisti Häntä, joka antaa armoaurinkonsa valaisewine ja kaikille loistawine jäteineen tunkeutua maan syvyyteenkin waloa ja lämpöä, elämää ja terveyttä lewittämään.

Miellyttääkö tämä kirkko teitä, rakkaat lapset? Ette warmaankaan niin syväällä maan sisäissä luulet kirkkoa löytyvän? Olisiko suomalainenkin woorikawos-poika luottanut niin suurella hurstaudella ja elämän toiwolla Herraan ja Hänen asiaansa? Meidän uskollisella Jumalallamme ja Wapahantajallemme kuitenkin owat rukouksiansa kaiffialla: ei ainoastaan taiwaassa ja maan päällä, waan myös maan alla. Myöskin kamalimmassa mustassa syvyydessä on Hän armoinsija ja lohduituksinsija, ja Hänen armokatseensa suojelee köyhää ja salaisintakin. Kenpää tietää, mikä siunaus sellaisesta kirkosta syvyydessä lewiää! Uni harwoin siitä jotakin kokea saamme. Mutta äsken on eräs englantilainen piispa kertonut seuraawaa: „Soku aika sitte löydettiin eräästä kivihiilikawosesta, joka oli kokoon sortunut

ja alleen haudannut useita sekä tähyksiwuisia että lapsia, kun se taas awattiin, kappale liuskatimeä, johon muutama hautaantunut poika oli ruostuneella naulalla kirjoittanut seuraawat sanat: „Miti, rakas äiti, elä ole murheisjasi minun tähteni, elä sure minua! Me laulamme kaikki viimeisellä hetkellämme ylistysweisua Jumalan kunniaksi, waikka teitä emme enää näekään.“

Myöskin tämä kammottawa sywyys oli kirkkona, Jumalan huoneena: „siellä kussa kaksi tai kolme kokoontuu minun nimeeni, siellä olen minäkin heidän seasjansa“, puhuu Herramme Jeesus. (Matt. 18, 20). Missä taas Jeesus on, siellä on Hänen kirkkonsakin.

Mutta Jumalan armo ja rauha tulee ainoastaan niiden tykö, jotka pyhää sanaa ahkeraan ja uskollisesti oppiwat ja Häntä sydämestänsä rufoilewat, jotta Hän heille lähettäisi Pyhän Henkensä ja antaisi waltakuntansa lähestyä, jotta he rauhasa voisivat Hänen tykönsä tulla. Jos niin rufoilette ja ilomielin, kuin kaimospojatkkin tekivät, almunnekin hänelle kannatte, että Hänen walonsa kaiken pimeyden poistaisi ja walaisisi koko maailman, niin eiwät sellaiset rukoukset ja antimet turhaan tapahdu. Herra

fatsoo niihin laupeudessaan ja lähettää armonsa ja rauhansa myöskin niille, jotka Hänen Wapahajanrakkaudesta ja rauhanwaltakunnastaan eivät mitään tietäneet.

Kuulkaa nyt, rakkaat lapset, minkä juuren armon Herra on walmistanut hurškaan kristityn rukouksen ja uskollisen saarnaajan kautta erälle kuralle pakanalapselle.

Afrikan eteläosassa asuu kansa, jota sanotaan Hottentotteiksi. Näihin saakka owat he epäjumalia palwelleet, mutta nyt owat jo kristityt lähetyssaarnaajat heillekin Herran Jesuksen nimeen saapuneet ilmoittamaan ewankeliumia Jumalan armosta, joka on annettu Jesuksessa Kristuksessa, ja he ottawatkin mielellään ilosanoman vastaan ja tuottawat runsaita hedelmiä. Moni lapsi onkin siellä jo weijannut kunniaa ja ylistystä Jumalalle, joka heidät on pimeyden wallasta wapauttanut ja siirtänyt oman rakkaan Poikansa huostaan ja waltakuntaan.

Sellainen hottentottipoika, kymmenen vuoden wanha lapsi, makasi sairaana ja huomasi että hänen täytyi kuolla. Silloin pyysi poika pastoria luokseen. Tämä tulikin ja istui lapsen wiereen

vuoteelle. Siitä lapsukainen suuresti iloitsi ja nojasi päätänsä rafkaasen pastoriin.

Pastori kysyi häneltä: Fritsi, miksi olet antanut kutsua minua luonasi käymään?

Fritsi: Huomaan täytyväni täältä lähteä.

Past. Mihin tahdot fitte mennä?

Fr. Taiwaasen.

Past. Kuka sinut siellä fitte vastaan ottaa?

Fr. Jumalani sen tekee.

Past. Etkö siis pelkää lähestyä Jumalaa?

Fr. En pelkää ollenkaan. Jumala on minulle syntini anteeksi antanut.

Past. Kuinka on Jumala syntisi anteeksi antanut?

Fr. Jeesus Kristus Jumalan poika on kuollut minun edestäni, joten Jumala syntini on anteeksi antanut.

Past. Haluatko, että kanssasi rukoilen Jumalaa?

Fr. Sitä sydämeistäni halajan.

Past. Mutta voitkohan myöskin hymärtää?

Fr. vastasi ilomielin: Kuinkas en, minä hymärrän toki kaikki.

Nyt rukoili pastori ja Tritsi ymmärksi kaikki, mitä hän puhui, ja kiitti häntä siitä sangen suuresti sanoen, että hänen sydämensä pastorin rukouksesta peräti wirkistyi ja rauhoittui.

Saman päivän ehtoona sanoi Tritsi vanhemmilleen: huomenna minä jätän teidät ja menen taiwaasen.

Wielä toivoi hän koulutowereitaan luokseen. Heille hän puhui: „Ratsokaa, nyt en minä enää voi kanssanne juhlaan tulla, minä jätän teidät. Olkaa kuuliaiset vanhemmillenne, koulussa etkää olko tottelemattomat. Ujatelkaa käskyä: kunnioita isääs ja äitiäs. Etäkää ojentako käsiänne wieraasen omaisuuteen: ken warastaa, hän huolestuttaa ja suuttuttaa Jumalaa. Etikää Herraa niinkauwan, kuin Hän on löydettävissä, huutakaa Häntä, kun Hän lähellä on.“

Kun hän tämän oli heille sanonut, ojensi hän heille kätensä, sanoi hyvästit omillensa ja kuoli, sanoen: Herra Jeesus, ota minut tykösi, minä olen köyhä ja syntinen poika raukka, anna anteeksi minulle minun pahat-tefoni!

Niin autuaana kuoli tuo köyhä hottentottipoika! Ja Herra pelasti hänet kaikesta pahasta teosta ja

auttoi hänet taivaalliseen valtakuntaansa, jolle ol-
 koon kunnia iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen. (2
 Tim. 4, 18).

Älkääät siis, rakkaat lapset, olko laiskat, vaan
 ahkerat hengesjä, Jumalan pyhää sanaa ilolla op-
 piaksenne, kestävät Häntä rukoilemaan ja uskolliset
 sen mukaan työskentelemään, että Hänen valtakun-
 tansa avautuiji. Silloin Hänen siunauksensa ja
 rauhansa on kaikin ajoin ja joka paikassa teidän
 kansjanne ja tulee myöskin kaikille tarvitsewille,
 jotta vielä kuolon pimeydessä ja warjosja istuvat,
 hamaan maailman loppuun saakka, ja pian on jäl-
 leen tulewa pyhä ja autuas aika, jolloin on waan
 yksi lammasshuone ja yksi paimen!

Ota, Jeesus, paimen hyvä,

Laumahasi minua.

Älä suo mun erhettyä,

Anna ääntäs seurata!

Suonas turwani on parhain,

Oh jos siihen mä jo warhain

Suoruudessa pääsiin,

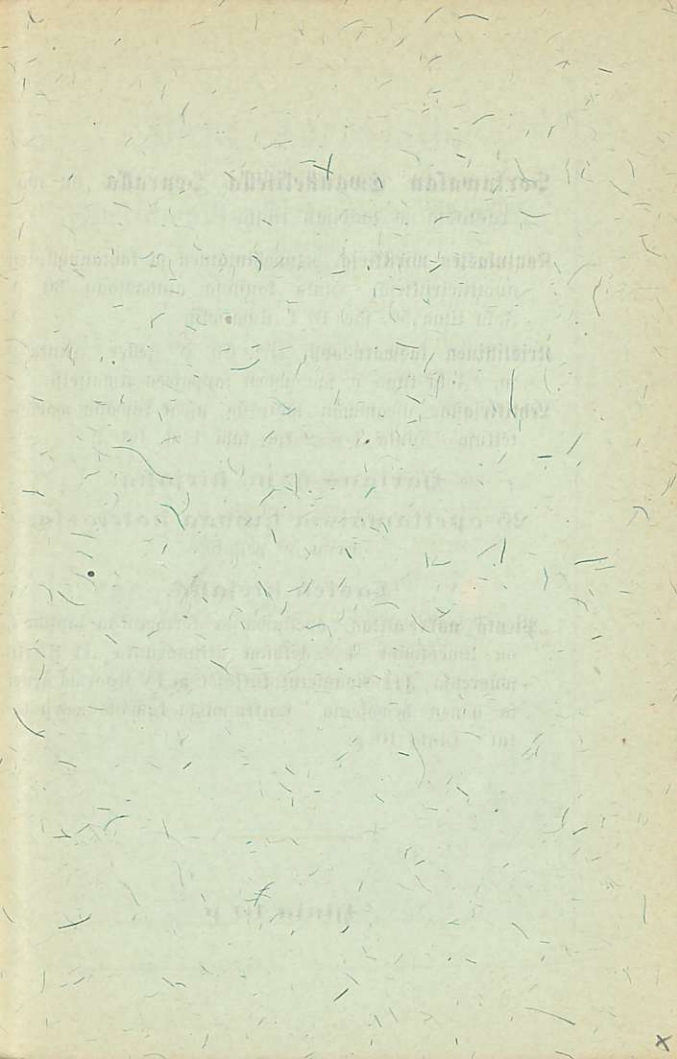
Loppuun asti pysyisin!

Hyvä paimen rakastaapi
 Oma lammäs=laumaansa;
 Raikautta samoin saapi
 Hänkin taasen lampailta.
 Näin myös rakastat jä mua,
 Jeesus; ah suo, että sua
 Minäkin nyt puolestän'
 Sydäimestä rakastan!

Raikki eshnehet lampaat
 Saata kottiin laumaasi,
 Ett'ei heitä pedon hampaat
 Raateliji, surmaiiji!
 Harhateiltään tyhös tuo ne,
 Että yksi lammashuone,
 Yksi paimen olis myös!
 Täytä, Jeesus, armothös!

U. S. W. N:o 134.

Sortavalan Ewankelisella Seuralla on warastoissa ja saadaan tilata:

Koululasten wirsikirja, helppohintainen ja käytännöllinen nuottiwirsikirja. Hinta kansissa ainoastaan 30 p. Joka tilaa 50, saa 10 f. ilmaiseksi.

Kristillinen kaswatusoppi, kirj. Ch. S. Zeller. Hinta 2 m. Joka tilaa 7, saa yhden kappaleen ilmaiseksi.

Lehtikirjasia, useamman laatuisia, useat kuwalla warustettuja. Hinta 3 p. 2 kpl. tai 1 m. 100 f.

Gartaus y. m. kirjasia.

25 opettavaisia kuwaa kotelossa,
hinta 30 penniä.

Lasten kirjasia.

„Pientä aarre-aittaa, opettavaisia kertomuksia lapsille“, on ilmestynyt: I Särkynyt affunaruutu; II Kirkko wuoressa; III Raastetut kuffajet ja IV Kuorma-ajuri ja hänen hemosensa. Kaikki wihot kuwalla warustetut. Hinta 10 p.

Hinta 10 p.